

Z DENÍKU

14. 8. 1949

Jmenuju se Josef Kučera a píšu tento deník pro své děti a později pro jejich děti a pro jejich děti. Aby všichni věděli, jak to v týchle době chodilo.

Píše se rok 1949 jsem největší sedlák ve vsi Bukov. Mám dva syny, Petra a Miroslava. Taky dceru Marii a manželku Terezii. Mám velký statek na kraji vsi, tři plodná pole, tři koně a pět krav. Už je to delší doba, co se tady začalo povídat o takzvaném JZD. Pár menších sedláku z mé vsi již vstoupilo do JZD. Bavit jsem se o tom s rodinou a ta to bez váhání zamítla. Je to naše dědictví už po staletí.

30. 8. 1949

Dnes u nás zazvonil Jarda Valenta, kterej vstoupil do JZD. Básnil, jak je JZD výhodné a jak se mu daří. Snažil se mě tam vší silou nalákat. Přišlo mi, že mu šlo jenom o můj majetek. Chamtivec jeden...

31. 8. 1949

Přišli k nám a chtěli, abych se přidal do družstva. Jelikož jsem je důrazně odmítl, začali nám vyhrožovat, že děti nebudou moci studovat, poštvou celou vesnici proti nám, budou jim vykládat, že jsme chamtiví, sobečtí a že kvůli nám není dost potravin na trhu.

S hořkostí jsem zamítl.

1. 9. 1949

Šel jsem se projít po vsi a na nástěnce jsem viděl plakát se svým jménem. Chtěl jsem vědět, co to znamená, a proto jsem přistoupil blíž. Na plakátě byla jména lidi, kteří nesouhlasili s JZD. Prý jsme sobci a že neplníme dávky. Když jsem se vracel zpátky na statek, viděl jsem výrazy svých sousedů, kteří na mě koukali

mrazivým pohledem. Nečekal jsem, že moji nejlepší přátelé a sousedé se otočí ke mně zády.

2. 9. 1949

Po dlouhém rozmýšlení jsme se s rodinou rozhodli, že půjdeme do družstva. Pro naše děti, aby měly dobrou budoucnost – snad...

3. 9. 1949

Dnes jsme vstoupili do družstva... Přišli jsme o majetek, který jsme po staletí budovali.

Udělal jsem dobře, že jsem vstoupil do JZD? Šlo by to i jinak?